

মধুবন

“*নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱাৰ শুল্কিত*”

আজি বাপদাদাই নিচিন্ত বাদশ্বাহসকলৰ সভা চাই আছেইক। এই ৰাজ্যসভা গোটেই কল্পতেই বিচিত্ৰ সভা হয়। বাদশ্বাহতো বহুতেই হৈছে কিন্তু নিচিন্ত বাদশ্বাহ এই বিচিত্ৰ সভা এই সংগমযুগতহে হয়। এই নিচিন্ত বাদশ্বাহসকলৰ সভা সত্যযুগৰ ৰাজসভাতকৈও শ্ৰেষ্ঠ কিয়নো তাততো চিন্তা আৰু নিচা দুয়োটিৰে পাৰ্থক্যৰ স্তান ইমার্জ (উদয়) হৈ নাথাকে। চিন্তা শব্দ কি নাজানেই। কিন্তু এতিয়া যিহেতু গোটেই জগতখনেই কিবা নহয় কিবা চিন্তাত আছে - ৰাতিপুৱা উঠাৰ পৰাই নিজৰ, পৰিয়ালৰ, কাৰ্যব্যৱহাৰৰ, মিত্ৰ সম্বন্ধীয়সকলৰ কাৰণে কিবা নহয় কিবা চিন্তা থাকে কিন্তু তোমালোক সকলোৱে অমৃতবেলাৰ পৰাই নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ দিন আৰম্ভ কৰা আৰু নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ প্ৰতিটো কাৰ্য কৰা। নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ আৰামৰ টোপনি মাৰা। সুখৰ টোপনি, শান্তিৰ টোপনি মাৰা। এনেকুৱা নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ গ'লা। এনেকুৱা হৈছানে নে কিবা চিন্তা আছে? পিতাৰ ওপৰত দায়িত্ব দি দিলা গতিকে নিচিন্ত হৈ গ'লা। নিজৰ ওপৰত দায়িত্ব আছে বুলি ভাবিলে চিন্তা আহি যায়। দায়িত্ব পিতাৰ আৰু মই নিমিত্ত সেৱাধাৰী হওঁ। মই নিমিত্ত কৰ্মযোগী হওঁ। কৰাৱনহাৰ (কৰাওঁতা) হৈছে পিতা, কৰনহাৰ (কৰোঁতা) নিমিত্ত মই হওঁ। যদি এইটো স্মৃতি সকলো সময়তে স্বতঃ থাকে তেন্তে সদায়েই নিচিন্ত বাদশ্বাহ হয়। যদি ভুলতেও কোনো ব্যৰ্থভাৱৰ বোজা নিজৰ ওপৰত উঠাই লোৱা তেতিয়া মুকুটৰ সলনি চিন্তাৰ অনেক পাচি শিৰত আহি যায়। অন্যথা সদায় লাইটৰ মুকুটধাৰী নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা। বচ, পিতা আৰু মই, তৃতীয় কোনো নাই। এইটো অনুভূতিয়ে সহজেই নিচিন্ত বাদশ্বাহ কৰি তোলে। গতিকে মুকুটধাৰী হোৱা নে পাচি উঠোৱা হোৱা? পাচি উঠোৱা আৰু মুকুট পিন্ধা - কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল। এজন মুকুটধাৰীক সন্মুখত থিয় কৰোৱা আৰু এজন বোজাধাৰী, পাচি উঠাওঁতাজনক থিয় কৰালে তেন্তে পচন্দ হ'ব জানো! মুকুট নে পাচি? অনেক জন্মৰ অনেক বোজাৰ পাচিতো পিতা আহি নমাই পাতল কৰি দিয়ে। গতিকে নিচিন্ত বাদশ্বাহ অৰ্থাৎ সদায় ডবল লাইট হৈ থাকোঁতা। যেতিয়ালৈকে বাদশ্বাহ হোৱা নাই তেতিয়ালৈকে এই কৰ্মন্দ্ৰিয়সমূহো নিজৰ বশত থাকিব নোৱাৰে। ৰজা হ'লে তেতিয়াহে মায়াজিৎ, কৰ্মন্দ্ৰিয়-জিৎ, প্ৰকৃতিজিৎ হোৱাগৈ। গতিকে ৰাজ্য সভাত বহি আছা নহয়। বাৰু -

আজি ইউৰোপৰ টাৰ্ন (পাল)। ইউৰোপে ভালদৰে বিস্তাৰ কৰিছে। ইউৰোপে নিজৰ কামৰীয়া দেশবোৰৰ কল্যাণৰ ভাল পৰিকল্পনা কৰিছে। যিদৰে পিতা সদায় কল্যাণকাৰী তেনেদৰে সন্তানসকলো পিতাৰ সমান কল্যাণৰ ভাৱনা ৰাখোঁতা হয়। এতিয়া যাকেই নেদেখা দয়া উপজে নহয় যে এৰোঁ পিতাৰ হৈ যাওঁক। চোৱা, বাপদাদাই স্থাপনাৰ সময়ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিদেশৰ সকলো সন্তানকে কিবা নহয় কিবা ৰূপত স্মৰণ কৰি আহিছে। আৰু বাপদাদাৰ স্মৃতিৰে সময় অহাত চাৰিওদিশৰ সন্তানসকল আহি উপস্থিত হৈ গৈছে। কিন্তু বাপদাদাই বহুত সময়ৰ পৰাই আহ্বান কৰি আছে। আহ্বানৰ কাৰণে তোমালোকো চুম্বকৰ নিচিনাকৈ আকৰ্ষিত হৈ আহি উপস্থিত হৈ গ'লা। এনেকুৱা লাগে নহয় যে গমেই নাপাওঁ কিদৰে আমি পিতাৰ হৈ গলোঁ। পিতাৰ হৈ গলোঁ এয়াতো ভাল লাগেই, কিন্তু কি হৈ গ'ল, কেনেকৈ হৈ গ'ল এয়া কেতিয়াবা বহি ভাবা, ক'ৰ পৰা ক'ত আহি উপস্থিত হৈ গ'লা। গতিকে ভাবিলে বিচিত্ৰ যেনো লাগে নহয়! ড্ৰামাত এয়া নিৰ্ধাৰিত হৈ আছিল। ড্ৰামাত যি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছিল সেয়াই সকলোকে চুক-কোনৰ পৰা উলিয়াই এটা পৰিয়ালত আনি উপস্থিত কৰাই দিলে। এতিয়া এই পৰিয়ালেই নিজৰ যেন লগাৰ কাৰণে অতি প্ৰিয় হয়। পিতা প্ৰিয়তকৈও প্ৰিয় হয় গতিকে তোমালোকো সকলো প্ৰিয় হৈ গ'লা। তোমালোকো কম নোহোৱা। তোমালোকো সকলো বাপদাদাৰ সংগৰ ৰঙত অতি প্ৰিয় হৈ গৈছা। যাকেই নোচোৱা কয় প্ৰত্যেকেই ইজন সিজনতকৈ প্ৰিয় হয়। প্ৰত্যেকেৰে চেহেৰাত আত্মিকতাৰ প্ৰভাৱ দেখিবলৈ পোৱা যায়। ফৰেণাৰ্চসকলৰ (বিদেশীসকলৰ) মেকআপ (প্ৰসাধন) কৰিবলৈ ভাল লাগে! গতিকে এয়া ফৰিষ্টাভাৱৰ মেকআপ কৰাৰ স্থান। এই মেকআপ এনেকুৱা যে ফৰিষ্টা হৈ যায়। যিদৰে মেকআপৰ পাচত কোনোবা যেনেকুৱাই নহওক কিন্তু সলনি হৈ যায় নহয়। মেকআপৰ দ্বাৰা বহুত সুন্দৰ লাগে। গতিকে ইয়াতো সকলো জিলিকি থকা ফৰিষ্টা যেন লাগে কিয়নো আত্মিক মেকআপ কৰি ল'লা নহয়। সেই মেকআপৰ বাবেতো লোকচানো হয়। ইয়াত কোনো লোকচান নহয়। গতিকে সকলো জিলিকি থকা সকলোৰে স্নেহী আত্মা হোৱা নহয়! ইয়াত স্নেহৰ বাহিৰে অন্য একোৱেই নাই। উঠিলেও স্নেহেৰে গুডৰ্মনিং জনোৱা, থাওঁতেও স্নেহেৰে ব্ৰহ্মা ভোজন খোৱা। চলা-ফুৰা কৰোতেও স্নেহেৰে পিতাৰ সৈতে হাতত হাত মিলাই চলা। ফৰেণাৰ্চসকলৰ (বিদেশীসকলৰ) হাতত হাত মিলাই চলিবলৈ ভাল লাগে নহয়নে! গতিকে বাপদাদায়ো কয় যে সদায়

পিতাৰ হাতত হাত দি চলা। অকলে নচলিবা। অকলে চলিলে কেতিয়াবা ব'ৰ (বিৰক্ত) হৈ যাবা আৰু কেতিয়াবা কাৰোবাৰ নজৰতো (দৃষ্টিতো) পৰি যাবা। পিতাৰ লগত চলিলে একতো কেতিয়াও মায়াৰ নজৰ (দৃষ্টি) নপৰিব আৰু দ্বিতীয়তে লগত থকাৰ কাৰণে সদায় আনন্দত মজাৰে থাই-বৈ মনোৰঞ্জন কৰি থাকিবা। গতিকে সংগী সকলোৰে পচন্দৰ হয় নহয়! নে অন্য কাৰোবাক লাগে! অন্য কোনোবাৰ কম্পেনিয়নৰ (সান্নিধ্যৰ) প্ৰয়োজনতো নাই নহয়! কেতিয়াবা অলপ অন্তৰৰ বিনোদনৰ বাবে অন্য কোনোবা লাগেনে? প্ৰতাৰণা কৰা সম্বন্ধৰ পৰা বাচি গ'লা। তাত প্ৰতাৰণাও আছে আৰু দুখো আছে। এতিয়া এনেকুৱা সম্বন্ধত আহি গ'লা য'ত প্ৰতাৰণাও নাই, দুখো নাই। বাচি গ'লা। চিৰকালৰ বাবে বাচি গ'লা। এনেকুৱা পৰিপক্ক হোৱানে? কোনোবা অপৰিপক্কতো নোহোৱা। এনেকুৱাতো নহয় যে তালৈ গৈ পত্ৰ লিখিবা যে কি কৰোঁ, কেনেকৈ কৰোঁ, মায়া আহি গ'ল।

ইউৰোপ নিবাসীসকলে বিশেষ কোনটো চমৎকাৰ কৰিছা? বাপদাদাই সদায় দেখিবলৈ পায় যে পিতাই যি কয় যে প্ৰত্যেক বছৰে পিতাৰ আগত ফুলৰ থোপা লৈ আহিবা, পিতাৰ সেই বচনক প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) অনাত সকলোৱে ভাল এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিছা। এইটো উৎসাহ সদায় আছে আৰু এতিয়াও আছে যে প্ৰতি বছৰে নতুন নতুন বিচ্ছিন্ন হৈ যোৱা পিতাৰ সন্তানসকল নিজৰ ঘৰত আহি উপস্থিত হয়, নিজৰ পৰিয়ালত আহি উপস্থিত হয়। গতিকে বাপদাদাই প্ৰত্যক্ষ কৰি আছে যে ইউৰোপেও এইটো লক্ষ্য আগত ৰাখি ভাল বৃদ্ধি কৰিছে। গতিকে পিতাৰ মহাবাক্যবোৰক, আঙঠাক পালন কৰোঁতাসকলক আঙঠাকাৰী বুলি কোৱা হয় আৰু যিসকল আঙঠাকাৰী সন্তান হয় তেওঁলোকৰ ওপৰত বিশেষ পিতাৰ আশীৰ্বাদ সদায়েই থাকে। আঙঠাকাৰী সন্তানসকল স্বতঃ আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ আত্মা হয়। বুজিলা। কিছু বছৰ পূৰ্বে কিমান কম সংখ্যক আছিল কিন্তু প্ৰতি বছৰে বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ পৰিয়াল হৈ গ'ল। গতিকে একৰ পৰা দুই, দুইৰ পৰা তিনি এতিয়া কিমান চেন্টাৰ হৈ গ'ল। ইউ.কে.তো বেলেগে ডাঙৰ হয়েই, সকলোৰে কানেকশ্বনতো (সম্পৰ্কতো) ইউ.কে.ৰ লগত আছেই কিয়নো বিদেশৰ ফাউণ্ডেশ্বনতো (আধাৰতো) ইউ.কে.ই হয়। যিমানেই শাখা ওলাওক, বৃক্ষ বিস্তাৰ প্ৰাপ্ত কৰি থাকক কিন্তু কানেকশ্বনতো (সম্পৰ্কতো) ফাউণ্ডেশ্বনৰ (আধাৰৰ) লগত থাকেই। যদি ফাউণ্ডেশ্বনৰ লগত কানেকশ্বন নাথাকে তেনেহ'লে বিস্তাৰ কেনেকৈ বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিব। লগত বিশেষ অনন্য ৰত্নক নিমিত্ত কৰা হ'ল কিয়নো ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) হয় নহয়। গতিকে সকলোৰে কানেকশ্বন (সংযোগ) ডায়ৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) সহজে প্ৰাপ্ত হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ আৰু সেৱা দুয়োটাই সহজ হৈ যায়। বাপদাদাতো আছেই। বাপদাদাৰ অবিহনেতো এক চেকেণ্ডো চলিব নোৱাৰা, এনেকুৱা কস্মাইণ্ড (সমন্বিত) হয়। তথাপিও সাকাৰ ৰূপত, সেৱাৰ সাধনবোৰত, সেৱাৰ প্ৰ'গ্ৰামচত (কাৰ্যসূচীত) প্লেণচত (পৰিকল্পনাত) আৰু তাৰ লগতে নিজৰ স্ব-উন্নতিৰ বাবেও যদি কাৰোবাক যিকোনো ডায়ৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) লাগে তেন্তে কানেকশ্বন (সংযোগ) ৰাখি থোৱা আছে। এয়াও নিমিত্ত কৰি থোৱা মাধ্যম, যাৰ দ্বাৰা সহজেই সমাধান পাব পাৰা। অনেকবাৰ এনেকুৱা মায়াৰ ধুমুহা আহে যে বুদ্ধি ক্ৰিয়াৰ (স্বচ্ছ) নোহোৱাৰ কাৰণে বাপদাদাৰ ডায়ৰেকশ্বনক (নিৰ্দেশনাক), শক্তিক কেটচ কৰিব (ধৰিব) নোৱাৰে। এনেকুৱা সময়ৰ কাৰণে আকৌ সাকাৰ মাধ্যম নিমিত্ত কৰি থোৱা আছে। যাক তোমালোকে কোৱা দিদিসকল, দাদীসকল, এওলোক নিমিত্ত হয়, যাৰ বাবে টাইম ৰেষ্ট (সময় নষ্ট) নহয়। বাকী বাপদাদাই জানে যে সাহসী হোৱা। তাৰ পৰাই ওলাই আৰু তাতেই সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ গৈছা গতিকে “চেৰিটি বিগিনচ্ এট হোম”ৰ (ঘৰৰ পৰাই কল্যাণ আৰম্ভ কৰাৰ) পাঠটি ভালদৰে দৃঢ় কৰিছা, তাৰেই নিমিত্ত হৈ বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোৱা এয়া বহুত ভাল। কল্যাণৰ ভাৱনাৰে আগবাঢ়ি গৈ আছা। গতিকে য'ত দৃঢ় সংকল্প আছে ত'ত সফলতা আছেই। যিয়েই হৈ নাযাওক কিন্তু সেৱাত সফলতা পাবই লাগিব - এইটো শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পই আজি প্ৰত্যক্ষ ফল দিছে। এতিয়া নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ পৰিয়ালক দেখি বিশেষ আনন্দিত হয় আৰু বিশেষ পাওৱেই শিক্ষক হয়। শক্তিসকলতো সদায় সহায়কাৰী হয়েই। পাণ্ডুৱসকলৰ দ্বাৰা সদায় সেৱাৰ বিশেষ বৃদ্ধিৰ প্ৰত্যক্ষফল পোৱা যায়। আৰু সেৱাতকৈও বেছি সেৱাকেন্দ্ৰৰ ৰমক-জমক, সেৱাকেন্দ্ৰৰ শোভা শক্তিসকলৰ দ্বাৰাহে হয়। শক্তিসকলৰ নিজৰ ভূমিকা আছে, পাণ্ডুৱৰ নিজৰ ভূমিকা আছে সেইবাবে দুয়োটিৰে আৱশ্যক। যিবোৰ চেন্টাৰত কেৱল শক্তিসকল থাকে আৰু পাণ্ডুৱ নাথাকে তেন্তে পাৱাৰফুল (শক্তিশালী) নহয় সেইবাবে দুয়োটাই জৰুৰী। এতিয়া তোমালোক জাগ্ৰত হৈছা গতিকে ইজনৰ সিজনৰ পৰা অনেক জাগি গৈ থাকিব। পৰিশ্ৰম আৰু সময়তো লাগিছে কিন্তু এতিয়া ভাল বৃদ্ধি হৈ আছে। দৃঢ় সংকল্প কেতিয়াও সফল নহ'ব সেয়া হ'বই নোৱাৰে। এয়া প্ৰেক্ষিকেল প্ৰফ (বাস্তৱিক প্ৰমাণ) দেখি আছা। যদি অলপো নিৰাশ হৈ গ'লাহঁতেন যে ইয়াততো নহ'বই। গতিকে নিজৰ অলপ দুৰ্বল সংকল্পই সেৱাত পাৰ্থক্য আনি দিয়ে। দৃঢ়তাৰ পানী থাকিলে সোনকালে ফল ওলায়। দৃঢ়তাইহে সফলতা আনে।

"পৰমাত্মাৰ আশীৰ্বাদ ল'বলৈ হ'লে আঙঠাকাৰী হোৱা" (অব্যক্ত মূৰুলীৰ পৰা)

যিদৰে পিতাই ক'লে এনেদৰে কৰিলোঁ, পিতাৰ কোৱা আৰু সন্তানসকলে কৰা - ইয়াকে কোৱা হয় নাম্বাৰ ৱান (প্ৰথম নম্বৰৰ) আঙঠাকাৰী। পিতাৰ প্ৰতিটো ডায়ৰেকশ্বনক (নিৰ্দেশনাক), শ্ৰীমতক যথার্থভাৱে বুজি পালন কৰা - ইয়াকে কোৱা

হয় আঞ্জাকাৰী হোৱা। শ্ৰীমতত যাতে সংকল্প মাত্ৰও মনমত আৰু পৰমত মিত্ৰ (মিহলি) নহয়। পিতাৰ আঞ্জা হৈছে “মোক এজনকেই স্মৰণ কৰা”। যদি এইটো আঞ্জা পালন কৰা তেন্তে আঞ্জাকাৰী সন্তানে পিতাৰ আশীৰ্বাদ পায় আৰু সকলো সহজ হৈ যায়।

বাপদাদাই অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতি শুৱালৈকে মন-বাণী-কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত কিদৰে চলিব লাগে বা থাকিব লাগে - সকলোৰে বাবে শ্ৰীমত অৰ্থাৎ আঞ্জা দিছে। প্ৰতিটো কৰ্মত মানসিক স্থিতি কেনেকুৱা হোৱা উচিত ইয়াৰো ডায়ৰেছন (নিৰ্দেশনা) বা আঞ্জা পাইছা। সেই আঞ্জা অনুসৰি চলি যোৱা। এয়াই পৰমাত্ম আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰাৰ আধাৰ। এই আশীৰ্বাদৰ কাৰণে আঞ্জাকাৰী সন্তানসকলে সদায় ডবল লাইট, উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰে। বাপদাদাৰ আঞ্জা হৈছে - কোনো আত্মাকে দুখো নিদিবা আৰু দুখ নল'বাও। বহুত সন্তানে দুখ নিদিয়ে কিন্তু দুখ লৈ লয়। এয়াও ব্যৰ্থ সংকল্প চলাৰ কাৰণ হৈ যায়। কোনোবা ব্যৰ্থ কথা শুনি দুখী হৈ গ'ল, এনেকুৱা সৰু সৰু অৱজ্ঞাই মনক গধুৰ কৰি দিয়ে আৰু গধুৰ হোৱাৰ কাৰণে উচ্চ স্থিতিৰ ফালে উৰিব নোৱাৰে।

বাপদাদাৰ আঞ্জা পাইছা - সন্তানসকল ব্যৰ্থ নাভাবিবা, নাচাবা, ব্যৰ্থ নুশুনিবা, ব্যৰ্থ নক'বা, ব্যৰ্থ কৰ্মত সময় নষ্ট নকৰিবা। তোমালোকে বেয়াবোৰকতো অতিক্ৰম কৰিলা। এতিয়া এনেকুৱা আঞ্জাকাৰী চৰিত্ৰৰ চিত্ৰ বনোৱা তেতিয়া পৰমাত্ম আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হৈ যাবা। বাবাৰ আঞ্জা হৈছে - সন্তানসকল, অমৃতবেলা বিধিপূৰ্বক শক্তিশালী স্মৃতিত থাকা, প্ৰতিটো কৰ্ম কৰ্মযোগী হৈ, নিমিত্ত ভাৱেৰে নম্ন হৈ কৰা। এনেদৰে দৃষ্টি-বৃত্তি সকলোৰে বাবে আঞ্জা পাইছা। যদি সেই আঞ্জাসমূহক বিধিপূৰ্বক পালন কৰি চলা তেন্তে সদায় অতিন্দ্ৰীয় সুখ বা আনন্দ সম্পন্ন শান্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰি থাকিবা।

বাবাৰ আঞ্জা হৈছে - সন্তানসকল, তন-মন-ধন আৰু জন - এই সকলোবোৰক পিতা আমানত (সম্পত্তি) বুলি ভাবিবা। যিয়েই সংকল্প কৰা সেয়া পজিটিভ (সাকাৰাত্মক) হওক, সেয়া পজিটিভ (সাকাৰাত্মক) ভাবা, শুভ ভাৱনাৰ সংকল্প কৰা। বডিকম্পিয়াচনেচ (শৰীৰৰ বোধ) "মই আৰু মোৰ ভাৱৰ" পৰা দূৰৈত থাকা, এয়াই দুখন মায়াৰ দুৱাৰ। সংকল্প, সময় আৰু শ্বাস হৈছে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ অমূল্য সম্পত্তি, ইয়াক ব্যৰ্থত নেহেৰুৱাবা। জমা কৰা। সমৰ্থ হৈ থকাৰ আধাৰ হৈছে - সদায় আৰু স্বতঃ আঞ্জাকাৰী হোৱা। বাপদাদাৰ মুখ্য প্ৰথম আঞ্জা হৈছে - পবিত্ৰ হোৱা, কামজিৎ হোৱা। এই আঞ্জাটিক পালন কৰাত মেজৰিটি (বেছি সংখ্যকেই) পাছ (কৃতকাৰ্য) হৈ যায়। কিন্তু তাৰ দ্বিতীয় ভাৱে ক্ৰোধ - ইয়াত কেতিয়াবা কেতিয়াবা আধা ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যায়। কোনোবাই কয় - ক্ৰোধ কৰা নাই কিন্তু অলপ প্ৰভুত্ব দেখুৱাবলগীয়া হয়, গতিকে এয়াও অৱজ্ঞা হ'ল, যিয়ে আনন্দৰ অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিব।

যিসকল সন্তানে অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈ গোটেই দিনৰ দিনচৰ্চাত প্ৰতিটো কৰ্মত আঞ্জা অনুসৰি চলে তেওঁলোকে কেতিয়াও পৰিশ্ৰমৰ অনুভৱ নকৰে। তেওঁলোকৰ আঞ্জাকাৰী হোৱাৰ বিশেষ ফল পিতাৰ আশীৰ্বাদৰ অনুভূতি হয়, তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্ম ফলদায়ক হৈ যায়। যিসকল আঞ্জাকাৰী সন্তান আছে তেওঁলোকে সদায় সন্তুষ্টিৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে তিনিও প্ৰকাৰৰ সন্তুষ্টি স্বতঃ আৰু সদায় অনুভৱ কৰে - 1) তেওঁলোকে নিজেও সন্তুষ্ট হৈ থাকে। 2) বিধিপূৰ্বক কৰ্ম কৰাৰ কাৰণে সফলতা ৰূপী ফলৰ প্ৰাপ্তিৰ পৰাও সন্তুষ্ট হৈ থাকে। 3) সম্বন্ধ সম্পৰ্কতো তেওঁলোকক লৈ সকলো সন্তুষ্ট হৈ থাকে। আঞ্জাকাৰী সন্তানসকলৰ প্ৰতিটো কৰ্ম আঞ্জা অনুসৰি হোৱা কাৰণে শ্ৰেষ্ঠ হয় সেয়েহে কোনো কৰ্মই বুদ্ধি বা মনক বিচলিত নকৰে। “ভাল কৰিলোঁ নে নকৰিলোঁ” - এয়া সংকল্পতো উদয় হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোক আঞ্জা অনুসৰি চলাৰ কাৰণে বোজা মুক্ত হৈ থাকে কিয়নো তেওঁলোকে কৰ্মৰ বন্ধনৰ বশবৰ্তী হৈ কোনো কৰ্মই নকৰে। প্ৰতিটো কৰ্ম আঞ্জা অনুসৰি কৰাৰ কাৰণে পৰমাত্ম আশীৰ্বাদৰ প্ৰাপ্তিৰ ফল স্বৰূপে তেওঁলোকে সদায় আন্তৰিক উইল পাৱাৰৰ (ইচ্ছা শক্তিৰ), অতিন্দ্ৰীয় সুখৰ আৰু ভৱপূৰ হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰে। ভাল বাৰু।

বৰদান: সঁচা সংগীৰ সংগ লওঁতা সকলোৰে পৰা উপৰাম, মৰমৰ, নিৰ্মোহী হোৱা

নিতৌ অমৃতবেলা সৰ্ব সম্বন্ধৰ সুখ বাপদাদাৰ পৰা লৈ অন্যক দান কৰা। সকলো সুখৰ অধিকাৰী হৈ আনকো অধিকাৰী কৰি তোলা। যিয়েই কাম নাথাকক তাত সাকাৰ সংগী যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, প্ৰথমে পিতাৰ স্মৃতি আহক কিয়নো সঁচা মিত্ৰ পিতা হয়। সঁচা সংগীৰ সংগ ললে সহজে সকলোৰে পৰা উপৰাম আৰু মৰমৰ হৈ যাবা। যিয়ে সৰ্ব সম্বন্ধৰে প্ৰতিটো কাৰ্যত পিতাক স্মৰণ কৰে তেওঁ সহজেই নিৰ্মোহী হৈ যায়। তেওঁলোকৰ কাৰো প্ৰতি আসক্তি অৰ্থাৎ বশ্যতাৰ ভাৱ নাথাকে সেইবাবে মায়াৰ ওচৰত পৰাজিতো হ'ব নোৱাৰে।

স্লোগান: মাযাক চাব বা জানিবৰ বাবে ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু ত্ৰিনেত্ৰী হোৱা তেতিয়া বিজয়ী হ'ব।

!! ཨྐྱུམ་ སྐྱའི་གྲོ་གློ་ !!